

Raad
voor
**Vreemdelingen-
betwistingen**

Arrest

nr. 61 439 van 13 mei 2011
in de zaak RvV 71 231 / II

In zake:

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHHAOUI
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid**

DE WND, VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ... die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 mei 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 mei 2011 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 *quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2005 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 mei 2011 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS-HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 februari 2011 op de luchthaven in België aan.

1.2. Toen vastgesteld werd dat verzoeker het Rijk trachtte binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) vooropgestelde binnenkomstvoorwaarden, diende hij op 1 februari 2011 een asielaanvraag in.

1.3. Op 1 februari 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving-asielzoeker (bijlage 11 ter) en een beslissing tot vasthouding aan de grens.

1.4. Op 17 februari 2011 trof de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker.

1.5. Op 26 maart 2011 vindt een eerste repatriëringspoging plaats maar deze wordt afgelast nadat verzoeker weigert te vertrekken. Op 26 maart 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot vasthouding aan de grens.

1.6. Op 5 mei 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 5 mei 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een tweede beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving-asielzoeker (bijlage 11 ter) en een beslissing tot vasthouding aan de grens.

1.8. Op 10 mei 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater). Deze beslissing wordt dezelfde dag betekend.

Dit is de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde T.W.N. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit : en van nationaliteit te zijn : Arabische Republiek Egypte

die aan asielaanvraag heeft ingediend op 05.05.2011

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 01.02.2011; dat het CGVS op 17.02.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus trof, dewelke hem op 18.02.2011 werd betekend;

Overwegende dat betrokkene een tweede asielaanvraag indiende op 05.05.2011, waarbij hij een psychologisch rapport voorlegt van 11.03.2011; overwegende dat deze medische bevindingen geen afbreuk doen aan de beslissing van het CGVS; overwegende dat betrokkene ook de positieve beslissingen ivm de asielaanvragen van zijn familie in Canada voorlegt van in 2003 en 2005; overwegende dat hij deze had kunnen aanbrengen bij zijn eerste asielaanvraag;

Overwegende dat de betrokkene geen nieuw element aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde voornoemde wet.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de

koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt de genoemde teruggedreven."

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Aangezien *prima facie* vastgesteld werd dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing die een terugdrijvingsmaatregel bevat en vastgehouden wordt, werd door de Raad in deze op 12 mei 2011 aan partijen een beschikking verstuurd waarin gesteld werd dat op zicht van het verzoekschrift *prima facie* blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent kan zijn vermits de verzoekende partij is vastgehouden. Tevens werd hierin gesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op toezing van het verzoekschrift binnen de beroepstermijn werd ingediend en dat de verzoekende partij in haar middelen aanvoert dat zij op grond van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen nieuwe gegevens aanbrengt en bijgevolg haar vordering tot schorsing ontvankelijk is. In de beschikking werd benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de terugdrijvingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, waarbij verwezen werd naar een arrest van de Raad, gewezen in algemene vergadering (RvV 17 februari 2011, nr. 56 201).

Ter terechtzitting werden omtrent de hierboven vermelde beschikking geen opmerkingen geuit door partijen.

3. De ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot welgering van inoverwegingname van een asielaanvraag

3.1. Artikel 51/8, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

3.2. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt is gelet op het gestelde in het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid, van de wet van 15 december 1980 heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het "nieuwe" artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet.

3.3. Dit impliceert dat verzoeker minstens een middel moet aanvoeren waarin hij de inhoudelijke onwettigheid van de beslissing aanvecht en derhalve betwist dat de beslissende overheid ten onrechte de door hem aangevoerde "nieuwe gegevens" buiten beschouwing laat. Dit is *in casu* het geval en dit wordt door de verwerende partij ook niet betwist.

3.4. De verwerende partij bespreekt in haar nota het betrokken middelonderdeel en is van mening dat verzoeker hiermee niet aantoonde dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht en acht de vordering derhalve onontvankelijk.

3.5. De bespreking van de exceptie van de verwerende partij is bijgevolg verbonden met de bespreking van dit middelonderdeel.

3.6. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 51/8 en 82 van de Vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Eerste en enige Middel: Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen en artikel 51/8 Vw.;

Overwegende dat artikel 51/8 Vw. laat gelden dat "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangedulde overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van (...).";

Overwegende dat de gemachtigde van de Minister, door te oordelen dat "deze medische bevindingen geen afbreuk doen aan de beslissing van het CGVS" duidelijk de relevantie van medische stukken in een asielprocedure niet onderkent;

Dat deze stukken immers werden neergelegd als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 Vw., aangezien deze stukken aan het CGVS toelaten om de asielaanvraag, respectievelijk de vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, in hoofde van verzoeker te beoordelen conform de §§. 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag;

Dat in de §§. 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag bepalen een specifieke procedure is voorzien teneinde de vrees voor vervolging ten aanzien van personen met een psychologische aandoening te determineren;

Dat het volgende is vermeld onder de §§. 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag:

"C. CASES GIVING RISE TO SPECIAL PROBLEMS IN ESTABLISHING THE FACTS

(1) Mentally disturbed persons

206. It has been seen that in determining refugee status the subjective element of fear and the objective element of its well-foundedness need to be established. 207. It frequently happens that an examiner is confronted with an applicant having mental or emotional disturbances that impede a normal examination of his case. A mentally disturbed person may, however, be a refugee, and while his claim cannot therefore be disregarded, it will call for different techniques of examination. 208. The examiner should, in such cases, whenever possible, obtain expert medical advice. The medical report should provide information on the nature and degree of mental illness and should assess the applicant's ability to fulfil the requirements normally expected of an applicant in presenting his case (see paragraph 205 (a) above). The conclusions of the medical report will determine the examiner's further approach. 209. This approach has to vary according to the degree of the applicant's affliction and no rigid rules can be laid down. The nature and degree of the applicant's "fear" must also be taken into consideration, since some degree of mental disturbance is frequently found in persons who have been exposed to severe persecution. Where there are indications that the fear expressed by the applicant may not be based on actual experience or may be an exaggerated fear, it may be necessary, in arriving at a decision, to lay greater emphasis on the objective circumstances, rather than on the statements made by the applicant. 210. It will, in any event, be necessary to lighten the burden of proof normally incumbent upon the applicant, and information that cannot easily be obtained from the applicant may have to be sought elsewhere, eg from friends, relatives and other persons closely acquainted with the applicant, or from his guardian, if one has been appointed. It may also be necessary to draw certain conclusions from the surrounding circumstances. If, for instance, the applicant belongs to and is in the company of a group of refugees, there is a presumption that he shares their fate and qualifies in the same manner as they do. 211. In examining his application, therefore, it may not be possible to attach the same importance as is normally attached to the subjective element of "fear", which may be less reliable, and it may be necessary to place greater emphasis on the objective situation. "

Overwegende dat wanneer geen overtuigend materieel bewijs wordt voorgelegd aan het CGVS, de erkenning zal afhangen van de verklaringen die worden afgelegd;

Dat zal worden overgegaan tot een dubbel onderzoek naar enerzijds de interne samenhang van deze verklaringen en anderzijds de verenigbaarheid met gekende feiten;

Dat in casu het CGVS de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker in twijfel had getrokken aangezien deze te vaag waren en/of tegenstrijdig;

Overwegende dat de psychologische toestand van betrokkene een belangrijk element is op basis waarvan een plausible uitleg kan worden verstrekt m.b.t. de vaagheden en/of tegenstrijdigheden, die uiteraard afhangen van de gemoedstoestand van verzoeker;

Dat de bijzondere procedure zoals voorzien in voormelde §§. een procedure is dat hiermee rekening houdt en tegemoet komt aan de specifieke noden van verzoeker teneinde hem toe te laten om de vrees voor vervolging uiteen te zetten rekeninghoudende met zijn psychologische toestand;

Dat het stuk dat een dergelijke ziekte-toestand aantoont, uiteraard een nieuwe gegeven is in de zin van artikel 51/8 Vw.;

Dat dit rapport immers belangrijk is voor de bijkomende procedurele waarborgen die personen met een psychologische stoornis genieten conform voormelde §§.;

Dat dit nieuw medisch stuk in voormelde context dient te worden geplaatst, in de zin dat ze voornamelijk een invloed heeft op het procedurele karakter van de asielaanvraag; Dat het als absurd voorkomt om dit medisch stuk te gaan toetsen aan artikel 1 A van de Conventie van Genève, zonder in feite oog te hebben voor de werkelijke feiten die hij inroept ter ondersteuning van zijn vrees voor vervolging in het licht van zijn medische toestand;

Door dit nieuw gegeven niet te beschouwen als zijnde een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 Vw., heeft de verwerende partij artikel 51/8 Vw. geschonden;

Bovendien is de beslissing niet conform aan de motiveringsvereisten zoals bepaald in voormelde artikelen;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;² [2. I. OPDEBEECK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurs-handelingen, Brugge, die Keure, 1999, nr. 2, met verwijzing naar o.m. R.v.St. nr. 25.491, 18 juni 1985; R.v.St. nr. 74.935, 3 juli 1998.]

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);³ [3. A. VAN MENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringsplicht", in X, De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys & Breesch, 1997, (203) nrs. 228-258.]

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing enkel stelt dat het medisch stuk geen afbreuk doet aan de beslissing dat door het CGVS werd genomen, terwijl niet gemotiveerd wordt waarom dit stuk geen afbreuk doet aan voormelde beslissing;

Dat bovendien de relevantie van een dergelijk medisch stuk duidelijk door verzoeker werd uiteengezet, in de zin dat een specifieke procedure moet worden gevolgd teneinde de vrees voor vervolging te determineren;

Dat dit stuk uiteraard een invloed heeft op de besluitvorming van het CGVS, in de zin dat op basis van onderhavig medisch rapport zich een specifieke procedure opdringt die het CGVS toelaat om op andere wijze de feiten, die verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft aangevoerd als zijnde feiten die zijn vrees voor vervolging onderbouwen, te beoordelen;

Dat het niet aan verwerende partij kwam om de relevantie daarvan te bepalen in de plaats van het CGVS;

Dat de motivering bijgevoeg niet kan worden beschouwd als zijnde afdoende, nu nergens uit de beslissing kan worden opgemaakt waarom een dergelijk relevant medisch stuk geen afbreuk doet aan de beslissing van het CGVS, terwijl door dit stuk een geheel andere procedure wordt gevolgd teneinde de vrees voor vervolging te determineren rekening houdende met de medische eendoening zoals bepaald in het medische rapport;

Dat de bestreden maatregel bijgevolg niet afdoende is gemotiveerd in het licht van artikel 62 Vw. en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen;"

3.7. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (Gedr. St. Kamer, 2006-2008, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13^{quater}). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

3.8. Kernpunt van de betwisting vormt de passage van de bestreden beslissing die stelt: *"Overwegende dat betrokkene een tweede asielaanvraag indiende op 05.05.2011, waarbij hij een psychologisch rapport voorlegt van 11.03.2011; overwegende dat deze medische bevindingen geen afbreuk doen aan de beslissing van het CGVS".*

3.9. Het standpunt van verzoeker komt erop neer te stellen dat het stuk van 11 maart 2011, opgesteld door de heer X.R. *"Professeur émérite de Psychologie clinique de l'UCL"*, dat werd neergelegd ter ondersteuning van de tweede asielaanvraag, en waarin medische bevindingen zijn neergelegd aangaande verzoeker, een nieuw element vormt, aangezien op grond hiervan niet kan uitgesloten worden dat de motieven die de beslissing betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus onderbouwen, zoals *"tegenstrijdigheden/vaagheden, enz."*, het gevolg zijn van zijn psychologische toestand. Volgens verzoeker moet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn asielaanvraag heronderzoeken in het licht van zijn psychologische toestand en verzoeker horen conform de procedure zoals bedoeld in de §§ 208/1m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, dat handelt over het gehoor van asielzoekers met een psychologische problematiek.

3.10. In het betrokken attest leest de Raad dat verzoekers psychische problemen zijn intellectuele capaciteiten zwaar aantast en dat alhoewel hij op het eerste zicht normaal blijkt te functioneren, zijn psychische toestand hem niet toelaat zijn intellectuele capaciteiten aan te wenden op een continue en volwassen wijze (*"Cet état handicapé tourdement ses investissements intellectuels (...) il n'est pas dépourvu de ressources (...) mais sa perturbation affective ne lui permet pas actuellement d'utiliser ses ressources de manière mature et continue(...)"*).

3.11. Uit diverse stukken die zich bevinden in het administratief dossier van de verwerende partij blijkt dat deze psychische toestand van verzoeker diverse malen door derden gesignaleerd werd aan verwerende partij voordat verzoeker het in punt 2.8. bedoelde attest neerlegde en dat deze psychische toestand op geen enkel ogenblik betwist werd door de verwerende partij. Uit het administratief dossier van de verwerende partij blijkt dat door de verwerende partij overwogen wordt om verzoeker in te schrijven in het programma "special needs" bij terugkeer.

3.12. Uit de neergelegde stukken uitgaande van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat deze instelling op 8 februari 2011, voordat het asielinterview van verzoeker plaatsgreep, informatie ontving van de bewonerspsycholoog, mevrouw M.L.(...) van het transitcentrum 127 dat behoort tot de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, aangaande verzoekers psychologische problemen. Hierin werd gesteld: "Gezien het interview van CGVS op 10/02 leek het nodig om bovenstaande bevindingen te vermelden. Zijn chaotische gedachtegang en spraak kunnen het interview en het overbrengen van de inhoud bemoeilijken". Dat het Commissariaat-generaal voor het plaatsgrijpen van het interview verwittigd werd van verzoekers psychische problemen blijkt ook uit een e-mailbericht van 31 maart 2011 dat zich bevindt in het administratief dossier van de verwerende partij en dat uitgaat van bovenvermelde bewonerspsycholoog, mevrouw M.L.(...), gericht aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin ze verzoekers psychologische problemen uiteenzet en in fine stelt: "Er werd eerder al een verslag opgemaakt voor CGVS voordat het interview plaatsvond. Dit verslag kan misschien ook dienen ter ondersteuning van de opmerkingen van Dhr. R.(...)".

3.13. In de neergelegde stukken uitgaande van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen bevindt zich het asielinterview van 12 februari 2011 dat van verzoeker afgenomen werd op het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt *prima facie* niet dat er een bijzondere procedure gevolgd werd zoals omschreven in §§ 208/tn 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, dat handelt over het gehoor van asielzoekers met een psychologische problematiek of dat gemotiveerd werd waarom een dergelijke procedure niet gevolgd werd.

3.14. Gelet op deze elementen die de zaak kenmerken kan verzoeker *prima facie* gevolgd worden in zijn in punt 3.9. omschreven stelling.

3.15. Waar verwerende partij in haar nota stelt dat verzoeker zich in zijn tweede asielaanvraag beperkte tot het verwijzen naar zijn asielrelaas ten tijde van zijn eerste asielaanvraag en niet aantoonde in welke mate dit psychologische rapport een invloed heeft gehad op zijn asielrelaas, dient de Raad op te merken dat er zich in het administratief dossier geen asielinterview bevindt van verzoeker zodat *prima facie* dient vastgesteld te worden dat hij de mogelijkheid niet heeft gehad om uiteen te zetten waarom hij een tweede asielaanvraag indient en in welke mate de bijgebrachte stukken dit ondersteunen. Waar verwerende partij in de bestreden beslissing leest dat verzoeker dit medisch attest reeds eerder had kunnen aanbrengen tijdens zijn eerste asielaanvraag dient te Raad op te merken dat deze lezing feitelijk grondslag mist aangezien een dergelijke motivering bijkens de bestreden beslissing enkel geldt met betrekking tot de door verzoeker neergelegde "positieve beslissingen ivm de asielaanvragen van zijn familie in Canada". Waar verwerende partij in haar nota opmerkt dat verzoeker de "geijkte" procedure dient op te starten om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet dient de Raad op te merken dat het verzoeker vrijstaat medische elementen te koppelen aan een asielaanvraag en een tweede asielaanvraag in te dienen zoals *in casu*. Waar verwerende partij opmerkt dat de in punt 1.4. bedoelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen "geen melding maakt van vage en onvolledige verklaringen, doch wel vaststelt dat verzoekers verhaal niet kan overtuigen aangezien hij zijn verklaringen niet kan staven aan de hand van enig concreet element en/of document" dient de Raad op te merken dat verwerende partij afbreuk doet aan deze beslissing door enkel een gedeelte ervan te citeren en eraan

voorbijgaat dat deze beslissing, die zich bevindt in het administratief dossier, gekenmerkt wordt door een geheel van motieven waarin naast een verwijzing naar de objectieve toestand in Egypte, verzoekers geloofwaardigheid in vraag wordt gesteld, vastgesteld worden dat concrete bewijzen ontbreken en dat verzoeker omtrent welbepaalde feiten geen coherente verklaringen heeft afgelegd. Alleszins blijkt uit het verzoekschrift dat als een geheel dient gelezen te worden dat verzoeker niet enkel beweert dat vaagheden en tegenstrijdigheden door zijn psychische toestand kunnen veroorzaakt zijn maar tevens voorhoudt dat zonder een aangepast interview bij het Commissariaat-generaal niet met zekerheid kan worden gesteld dat de door verzoeker aangehaalde feiten waaruit zou moeten blijken dat hij worden vervolgd indien hij naar zijn herkomstland zou terugkeren, onjuist zijn (verzoekschrift p.4).

3.16. Uit het voorgaande blijkt dat de vordering tot schorsing ontvankelijk moet worden bevonden. De exceptie van onontvankelijkheid van de ingestelde vordering dient derhalve verworpen te worden.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar terugdrijving. Ze maakt het voorwerp uit van een beslissing met een terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringend karakter van de ingestelde vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

4.3.2. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 3 waarin het middelonderdeel besproken werd waarin de schending opgeworpen wordt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Hierin werd reeds geoordeeld dat de bestreden beslissing artikel 51/8 van de vreemdelingenwet *prima facie* lijkt te hebben geschonden.

Dit middelonderdeel is *prima facie* gegrond en derhalve ernstig.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient in principe gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij onder het kopje "c. moeilijk te herstellen ernstig nadeel" als volgt:

"Verzoeker meent dat de uitvoering van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel veroorzaakt;

Verzoeker meent immers dat voor personen die lijden aan een psychologische aandoening, een op basis van voormelde aandoening gelijkte procedure is voorzien in de schoot van het CGVS, meer bepaald de procedure voorzien in de §§ 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag; Verzoeker meent dat in voormelde §§. bedoeld onderzoek, niet binnen de bevoegdheid valt van de Dienst Vreemdelingenzaken, doch enkel toekomt aan het CGVS;

Het is aan het CGVS om de asielaanvraag te heronderzoeken in het licht van zijn psychologische toestand en conform de procedure zoals bedoeld in de §§ 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag;

Zo blijkt uit de beslissing aangaande zijn eerste asielaanvraag dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas gelet op de vaagheden, tegenstrijdigheden, enz.;

Het is duidelijk dat de psychologische toestand van verzoeker een specifieke procedure vereist bij het CGVS teneinde de vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag te determineren;

De psychologische toestand is een belangrijke factor teneinde de vaagheden en/of tegenstrijdigheden te kaderen conform voormelde procedure die enkel door het CGVS kan worden gevoerd en niet door de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens de procedure steunende op artikel 51/8 Vw.;

Men kan dus besluiten dat in de huidige stand van de procedure niet kan worden afgeleid of de tegenstrijdigheden en/of vaagheden die de beslissing betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus onderbouwen, het gevolg zijn van zijn psychologische toestand, zodat de geloofwaardigheid m.b.t. de juistheid van de feiten die zijn vrees voor een vervolging ondersteunen, niet kan worden gedetermineerd behoudens door een procedure te volgen zoals bepaald in de §§. 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag; Bijgevolg kan in huidige stand van het dossier niet worden afgeleid of de door verzoeker aangevoerde feiten, waaruit moeten blijken dat hij zou worden vervolgd indien hij naar zijn herkomstland zou terugkeren, onjuist zijn;

Dit wordt door de Raad van State beschouwd als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;" [1. R.v.St. nr. 69.708, 20 november 1997, Riv. 1997, afl. 6, 25;]

Bovendien meent verzoeker nog steeds dat een terugkeer naar zijn herkomstland hem blootstelt aan een behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. of aan een aantasting van zijn leven in de zin van artikel 2 E.V.R.M. tengevolge van activiteiten in zijn herkomstland;

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldoende naar recht aangetoond;"

4.4.3. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 3 waarin het middelonderdeel besproken werd waarin de schending opgeworpen wordt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verweerder opwerpt in haar nota maakt verzoeker prima facie voldoende in concreto aannemelijk dat hij door de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij geen rekening gehouden werd met zijn psychische problematiek, riskeert te worden blootgesteld aan een behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. of een aantasting van zijn leven in de zin van artikel 2 E.V.R.M. aangezien zonder een nieuw asiel interview bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waarbij het gehoor afgestemd wordt op dat van een asielzoeker met een psychologische problematiek, niet met zekerheid kan worden gesteld dat de door verzoeker aangehaalde feiten waaruit zou moeten blijken dat hij worden vervolgd indien hij naar zijn herkomstland zou terugkeren, onjuist zijn.

Waar verwerende partij in haar nota haar verweer herhaaft, vermeld in punt 3.15, verwijst de Raad naar de bespreking ervan in punt 3.15. Voor wat betreft het verweer dat de verwerende partij in haar nota nog "louter ten overvloede" voert, namelijk dat verzoeker zijn psychologische toestand reeds had kunnen doen gelden ten tijde van zijn eerste asielaanvraag en dat hij geen beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dient de Raad op te merken dat hij in deze geen rekening houdt met een *a posteriori* motivering van de bestreden beslissing en dat het niet aantekenen van een beroep tegen de in punt 1.4. bedoelde beslissing an sich niet verhindert dat verzoeker zijn psychische toestand en de weerslag ervan op de eerste asielprocedure als nieuw element inroept bij een tweede asielaanvraag. Waar verwerende partij ten slotte nog stelt dat verzoeker niet aantoont dat hij geen medische verzorging kan krijgen in zijn land van herkomst, dient de Raad op te merken dat de niet behandeling van de medische problematiek an sich niet ingeroepen wordt als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel doch wel het feit dat er geen rekening gehouden werd met deze toestand bij het gehoor van verzoeker door het Commissariaat-generaal en dat dit gevolgen heeft voor de beoordeling van zijn vrees voor vervolging in zijn land van herkomst.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 mei 2011 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 *quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 13 mei tweeduizendenelf door:

mevr. M. EKKA,

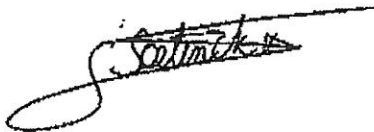
wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. EKKA

